На луг лягло благословіння снігу —
Хитливий переплив і перелив сніжин, —
І я мовчу, немов читаю книгу
Великих, тихих, лагідних таїн.
В п’янливому, сповільненому смерку
Кружіння серця. О солодка млость!
Пурпурні снігурі, як змахи фейєрверку,
Пронизують сріблисту високость.
Я йду, й мовчу, і тепло марю снами,
Я на долонях тиші розтаю, —
Кристалик, зведений блаженними руками
На свій приділ і на журбу свою.
Запаморочений, дрімотний, заблукаю,
І ввійду в сон, і вже не вийду з сну,
І мовчазливо добреду до краю
Крізь білу, добру, вічну тишину.

1976